

Tac Mahal' de Med Cezir Manzaraları

– Aydın Akdeniz · 18 Ağustos 2011

Bahçesindeki çiçek tarhları, çakıl taşlarıyla bezenen yol boyunca ortadan ikiye ayrılmış sonbaharın artık kışa yaklaşan bu son günlerinde kendini iyiden iyiye hissettirmeye başlayan sabah soğuklarına inat, kırmızıdan yeşile bin bir güzellikteki renk tonlarıyla mevsimlik çiçekler geçip giden yaz günlerinin habercisiydi sanki. Adam, elindeki küreği yere bıraktı. Yorulmuştu. Haki renk montunun cebinden çıkardığı sigarasını yaktı. Derin bir nefes alarak ciğerlerini dolduran sigara dumanını içinde hapsedti. Sonra öksürük nöbetine tutularak, olduğu yerde sarsıla, sarsıla öksürdü. Hayır, diye söylendi. Bu mereti kaldırmıyordu artık bünyesi. Yeni yaktığı sigarasını öfke içinde yere fırlattı. Oturduğu taburede sırtını duvara yaslayarak gün ışığının artık etkisini kaybeden sıcaklığını vücudunda duymaya çalıştı. "Allah'ım ne kadar huzur verici bir etki uyandırıyor insanda" diye düşündü. Gözkapaklarını aralayarak başını gökyüzüne çevirdi. Sahi gökyüzüne bu gözle bakmalı ne kadar olmuştu acaba! Orada uçuşan kuşların dansını seyretmek, pamuk, pamuk olmuş bulut kümelerinin sarmallar oluşturarak büyümeleri ya da dağılıp kaybolmaları ne kadar muhteşem bir görüntü veriyordu insana. Yorgunluğun tesiriyle adam, dalıp gitmişti. Gerçi bahçede öyle pek uzun süreli bir çalışması da olmamıştı ama gel gelelim ilerleyen yaşı ve ilgisizliği onu hayata bağlayan dirilikten mahrum bıraktığı için marazi bir ruh haleti içinde çabucak yorulmasına neden oluyordu. Uzaklardan kulağına kadar gelen köpek havlamaları onu daldığı derin uykudan uyandırdı. Olduğu yerde doğruldu. Eline aldığı kürekle çiçek tarhları için hazırladığı gübre yığınına karıştırmaya başladı. Sonra bunları küçük, küçük torbaların içine doldurarak sundurma altında bulunduğu uygun bir boşluğa yerleştirdi. Zamanı geldiğinde gözü gibi koruduğu bu çiçekleri işte bu gübrelerle besleyecekti. Çevrede görüntüyü bozan dağınıklığı toparlaması uzun sürmedi. İş bittiğinde bahçesine dönerek şöyle bir baktı. Renk, renk çiçekler, bulunduğu yerden kamelya önüne kadar bir halı yumuşaklığında dalga, dalga uzanıp yayılıyordu. O kamelya ne unutulmaz günlere tanık olmuştu bir vakitler. Mutluluğunu perçinleyen o müjdeli haberi aldığı anda o ahşap çatının altında çocuksu bir coşkuyla kendini tutamayarak haykırmıştı sevgisini...Meltem esintileri taşımış mıydı bu haykırışları onun duyabileceği şekilde. Bunu asla öğrenemedi ama onunla koca bir hayatı yaşamıştı bir yastıkta. Cihan Şah'ın Taç Mahal'i gölgede kalırdı bu görkemli bahçe yanında. Adam, mağrur bakışlarla son bir kez baktığı bahçeden usulca uzaklaştı.

27/10/2007